

Acords autonòmics

Roca: «La LOAPA vol fer-se cuita-corrents i això és greu»

Les presses amb què vol enllestir-se la LOAPA eren considerades greus per Miquel Roca (CiU), perquè sacrificaven lleis importants del Congrés; a més Roca nega que el PNB s'aproximi a negociacions

Barcelona. (A.R.). — Miquel Roca Junyent manifestava a l'AVUI que «hi ha una voluntat de fer cuita-corrents la LOAPA sacrificant lleis bàsiques com les bases de règim local, el tercer canal de televisió, la cessió de tributs a les comunitats autònomes, la de finançament de les comunitats autònomes i altres. I això és greu».

Per Miquel Roca, en fer una avaluació del treball de ponència en el qual es parla ja de la LOAPA i veure el temps que resta de treball parlamentari fins al mes de juny el resultat era greu. «Vol dir —explicava— que hauré de fer unes eleccions locals per elegir Ajuntaments que hauran d'actuar amb la mateixa normativa que ara, que no es generalitzarà el cobrament tributari de Catalunya a les restants comunitats autònomes o que ens quedarem sense llei orgànica del poder judicial, sense la qual el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya no pot actuar. I tot això és greu. A més no hi ha prou plens del Congrés fins al 30 de juny, ja que en resten només vuit i no hi cap tot. És clar que hauria de fer-se una selecció, i es voldrà posar la LOAPA com a primer punt a insistència del PSOE i contra nosaltres».

La primera i única reunió de la ponència constitucional que estudia el projecte de la LOAPA, segons Miquel Roca, «no va ser gens positiva» perquè va trencar-se una tradició parlamentària en la qual les reunions inicials servien només per a establir el calendari de treball, «i va voler-se entrar precipitadament en l'examen de les esmenes. A aquesta motivació s'ha d'atribuir el nostre silenci, i a una altra cosa: ara no ens correspon parlar, perquè ja hem parlat amb les esmenes; ara correspon a la UCD i al PSOE dir si les accepten o no».

El dia 14 hi ha una nova reunió de la ponència i Roca ja la veia negativa, perquè vol fer-se de llarga durada i això indica precipitació. Ara sobre la taula s'ha dit que hi ha noves propostes per a parlar dels punts conflictius, però segons Roca «són notícies contradictòries, perquè el PSOE diu que existeixen i la UCD diu que no, i es limita a dir que hi ha voluntat de modificar, i res més. En tot cas si les propostes són les que hem conegut per la premsa, són totalment irrelevantes, perquè diuen exactament el mateix del projecte i en algun punt l'empijoren. A més diuen que

apliquen doctrina del Tribunal Constitucional i llavors encara s'entén menys que vulguin fer la LOAPA...»

Desgranant les esmenes proposades i publicades de sotamà a la premsa, deia Roca que les que fan referència a l'article segon «mantenen la potestat reglamentària de l'Estat», a l'article quart «es manté la prioritat del dret estatal, i també en el cas de les competències exclusives de les comunitats autònomes»; a l'article 21, que fa referència als col·legis professionals comentava que «l'esmena és molt pitjor que el text del projecte, ja que posa totalment fi a la possibilitat de sotmetre, des del punt de vista administratiu, les corporacions de dret públic catalanes a la Generalitat sobre les Cambres de Comerç, i els socialistes empenyen en el tema de les Cambres Agràries, i ara resultarà que s'hauran d'acomodar a les lleis de Madrid».

Roca insistia durant tota la conversa en la seva vella tesi: «el més prudent és reconsiderar i renegociar tota la LOAPA. Estem oberts al diàleg i hem fet l'oferta formal de renegociació, que ha estat rebutjada; però tot ho volem públic i transparent, perquè en cas contrari podríem donar la imatge que estem avançant en la via d'una solució i en canvi, desgraciadament, està passant tot el contrari».

Sobre el que s'ha dit de la via oberta pel PNB, Roca era contundent. «El PNB no té cap contacte ni oficial ni oficiós amb el PSOE, i estic autoritzat a dir-ho en el seu nom. Tant Arzallus com Marcos Vizcaya m'han ratificat que no tenen cap negociació; i ho lamento perquè m'agradaria que les negociacions es produïssin. Lluch sosté la tesi que el PNB negocia, però sap que no és veritat i si vol podem contrastar-ho amb Arzallus i Vizcaya i que ells diguin qui té raó. També ho sap bé el corresponsal de l'AVUI a Madrid, que va rebre les declaracions de Vizcaya, encara no publicades, desmentint les que li havia fet Lluch sobre les aproximacions del PNB».

DES DEL SENAT

Els bahaistes, perseguits

Es parlamentaris rebem una quantitat molt notable de papers de tot arreu i de tothom. Com és natural generalment es tracta de persones o d'institucions que acudeixen a nosaltres amb la finalitat d'informar-nos dels problemes que els afecten. Hom ens demana gestions també de tota mena, les quals, tant directament com a través del grup parlamentari o de les oficines del partit, procurem atendre. Sempre amb la màxima bona fe i professionalitat, però rarament amb èxit.

Aquesta allau de peticions és distribuïda per especialitats i sectors entre els parlamentaris o els grups del Congrés, del Senat o del Parlament de Catalunya. L'especialització és la base del possible èxit. No cal amagar que hi ha alguns parlamentaris que s'apunten a tot, la qual cosa, si bé pot —i dic pot, perquè no n'estic segur— contribuir a difondre la imatge personal, resta eficàcia a la gestió.

Hi ha un tipus de qüestions a les quals sóc més sensible, bé que difícilment pot hom fer gaire res més que lamentar-se que succeeixin i denunciar-les públicament. Són aquelles que afecten els drets humans de grups ètnics, nacionals o religiosos minoritaris. Són aquelles que posen en relleu la intransigència i l'arbitrarietat del poder de l'Estat enfront de petits grups —sovint no tan petits— que no practiquen o no creuen en l'ortodòxia defensada per aquells qui detenen la força i poden, per tant, exercir la violència institucional. Suposo que aquesta sensibilitat especial és deguda al fet de pertànyer a una minoria nacional que no té encara, ni de bo tros, reconeguts els seus drets.

El darrer informe que he rebut com a parlamentari es refereix a la gravíssima persecució de què són objecte, a l'Iran, els membres de la comunitat religiosa bahaista per part del govern d'aquell país, que viu en una cruel i boja dictadura teocràtica. Els bahaistes són perseguits, empresonats i assassinats sovint sense judici, malgrat que un dels principis de la seva fe estableix l'absolut apoliticisme del moviment. Els cementiris dels bahaistes han estat profanats, llurs béns segrestats i llurs llocs de reunió incendiats. El cop més dur que han rebut els bahaistes ha estat la destrucció del seu centre religiós (la Casa del Bab, que equival al Mur de les Lamentacions, de Jerusalem, per als jueus, l'Església de Nadal, a Betlem, per als cristians o la Kaaba, a la Meca, per als musulmans).

Els ensenyaments centrals de la fe bahaista són la unitat de Déu, la unitat de la religió i la unitat de la humanitat. El principi fonamental proclamat per Baha Al-lah —nom que vol dir «la glòria de Déu» i que hom atribueix al fundador de la religió Mirza Husayn-Alí (1817-1892) — és que la veritat religiosa no és absoluta sinó relativa, que la revelació divina és un procés continuat i progressiu, que llurs missions representen diferents etapes en l'evolució espiritual de la societat humana. Afirment també els bahaistes que la religió és el mitjà més important per a assolir la pau i el progrés de la societat.

La nòmina que conté l'informe que he rebut és esfereïdora. Hi figuren els noms i les dates en què diversos membres d'aquesta comunitat han estat morts a mans de les multituds i llurs cossos cremats, morts atropellats, cremats, ajustats, penjats, torturats fins a morir, etc. D'ençà del 1978 —també durant el règim anterior els bahaistes foren perseguits— els tres-cents mil membres de la comunitat han apel·lat reiteradament als organismes internacionals. La comissió de drets humans de les Nacions Unides, el Parlament europeu, l'assemblea parlamentària del Consell d'Europa, la Cambra dels comuns del Canadà, el Senat d'Àustràlia o el Bundestag alemany s'han ocupat, en forma de condemna al govern iranià, d'aquesta qüestió.

Potser ha arribat l'hora que el Congrés i el Senat espanyols i el Parlament de Catalunya siguin també sensibles a aquesta problemàtica. Aquells qui durant anys han militat, a casa nostra, en el moviment antifeixista saben prou bé que aquest suport internacional —encara que sigui sovint simbòlic— dona força per a continuar fidel a les pròpies conviccions i per a prosseguir la lluita contra la intolerància.

Jaume Sobrequés i Callicó

Congrés dels comunistes pro-soviètics

Ardiaca i Ramos en seran els dirigents màxims

Hi assisteixen mil delegats

Barcelona. — Al Palau de Congressos de Montjuïc començà ahir el congrés dels comunistes pro-soviètics escindits del PSUC amb assistència d'uns mil delegats.

Abans de començar la sessió pujaren a la mesa els membres de la direcció provisional del partit, els quals el gener signaren un document crític respecte a l'executiva del PSUC, que desembocà en la creació d'aquest nou partit.

El primer a intervenir fou Pere Ardiaca en nom de la direcció provisional, que agrai als militants llur tasca a fi que fos possible celebrar aquest congrés. Es procedí a continuació a la lectura del reglament, que s'aprovà per majoria, amb tres abstencions només, i a l'elecció de la mesa, aprovada per unanimitat, de la qual fou elegit president Alfred Clemente.

A l'informe polític al congrés, el dirigent Joan Ramos analitzà la recent crisi del PSUC i la creació del nou partit i carregà «la responsabilitat històrica de la ruptura» a la fracció eurocomunista. «L'opció eurocomunista —digué— s'instal·la en una lenta degeneració i tot assenyala que anirà malvivint al ritme de les seves dissensions internes». En termes semblants es referí al PCE. A continuació es referí a la situació política internacional, a l'espanyola i a la catalana —féu una crítica a Convergència en el sentit d'identificar-la, en els seus eixos fonamentals, amb la política d'UCD».

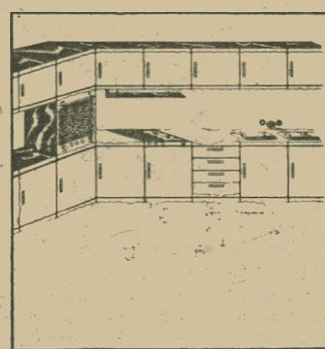
El congrés, que aprovarà per al partit la nova denominació de «Partit dels Comunistes de Catalunya», elegirà probablement Pere Ardiaca president i Joan Ramos secretari general.

automàticament
treure i assecar

Les mans

PAPER
AUTOMÀTIC
TOVALLOLES

PAPER AUTOMÀTIC, S.A.
QUADIANA, 25 - TEL. (93) 421 13 11 - BARCELONA 14

REFORMES I DECORACIÓ DE CUINES, BANYS, PISOS I ESTABLIMENTS EN GENERAL. TANCAMENT I COBRIMENT DE GALERIES I TERRASSES.

Venda i instal·lació de revestiments i paviments ceràmics, mobles de cuina, sanitaris, aixetes, marbres, parquet, moquetes, surs, mampares de bany, escales de carrel, revestiments lleugers sobre paper, blindatge de portes, panys de seguretat... i un extens assortiment d'elements decoratius per al bricolador.

TRACTE ESPECIAL ALS SUBSCRIPTORES DEL «NOSTRE DIARI» AVUI

PODEM ADAPTAR els nostres cobraments a la vostra comoditat.
PODEM TRANSFORMAR el vostre pressupost en realitat.
PODEM MILLORAR el vostre habitatge suggerint-vos idees, tot respectant el gust vostre

DISSABTES TANCAT

CATALANA
DE CERAMIQUE

Urgell, 92 (cantonada Diputació). Tel 253 65 29 - Barcelona-11

